

Sygn. akt VI U 782/18

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2019 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania: K. K.

od decyzji : Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 3 stycznia 2018 r., znak: (...)

w sprawie: K. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy

**I** zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu K. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy na okres od 1 listopada 2017 r. do 31 grudnia 2020 r. ;

**II** stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

VI U 782/18

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 stycznia 2018 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. po rozpoznaniu wniosku K. K. z dnia 31 października 2017 roku odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 22 grudnia 2017 roku, w którym stwierdzono, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Decyzja ta nie była precyzyjna, albowiem orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, na które powoływała się, jak i wniosek rentowy dotyczył renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy z dnia 27 listopada 2014 roku. Odwołanie od tej decyzji wniósł ubezpieczony domagając się jej zmiany i dom..., poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia w wypłacie renty z powodu błędu ZUS. Ubezpieczony nie zgadzał się z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 22 grudnia 2017 roku uznając je za błędne. Wskazywał, że lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem wcześniejszym z dnia 1 grudnia 2017 roku potwierdził jego częściową niezdolność do pracy do dnia 31 grudnia 2020 roku. Odnośnie swojego stanu zdrowia ubezpieczony podnosił, że mimo stałego leczenia farmakologicznego i rehabilitacji dolegliwości ze strony układu ruchu nie uległy poprawie, w konsekwencji nadal jest zmuszony pozostawać pod stałą kontrolą lekarza ortopedy i neurologa. Wzmogły się także u niego dolegliwości związane ze stawem

kolanowym. Ubezpieczony podnosił, iż oczekuje na kolejny zabieg operacyjny. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania powołując się..., powołując argumentację przedstawioną w uzasadnionej decyzji i wskazując dodatkowo, że ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem do dnia 31 października 2017 roku. Sąd Okręgowy ustalił i rozważył co następuje. Ubezpieczony K. K. urodzony (...) w dniu 27 listopada 2014 roku uległ wypadkowi w drodze do pracy. Z tego tytułu pobierał najpierw zasiłek chorobowy, a następnie rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy w okresie od 23 marca 2016 roku do 31 października 2017 roku. W tym też dniu złożył on wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Orzeczeniem z dnia 1 grudnia 2017 roku lekarz orzecznik ZUS ustalił, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31 grudnia 2020 roku, a częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem w drodze do pracy. W wyniku zgłoszenia zarzutu wadliwości tego orzeczenia orzekała komisja lekarska ZUS, która orzeczeniem z dnia 22 grudnia 2017 roku ustaliła, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Orzeczenie komisji lekarskiej ZUS stanowiło podstawę do wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji z dnia 3 stycznia 2018 roku. Z wywiadu zawodowego na karcie 55, 56 akt rentowych wynikało, iż ubezpieczony wykonuje zawód..., wykonywał zawód monter stolarki PCV. W celu zweryfikowania stanowiska organu rentowego opartego na orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii zespołu biegłych sądowych: specjalisty chirurgii urazowej i ortopedii, specjalisty medycyny przemysłowej, specjalisty neurologa i specjalisty psychiatry, którzy w opinii z dnia 14 czerwca 2018 roku rozpoznali u ubezpieczonego stan po przebyłym urazie wielonarządowym ze złamaniem trzonów TH3, TH4, TH5 leczonym operacyjnie oraz przebyłym złamaniem żeber, a także przewlekły zespół bólowy piersiowo - lędźwiowy objawowy z częstymi zaostrzeniami i obecnymi objawami ubytkowymi, stan po leczeniu operacyjnym guza mózdzku - astrocytoma, przykurcz zgięciowy prawego stawu kolanowego z przewlekłym zespołem bólowym oraz przebyte zaburzenia adaptacyjne. Po przeprowadzonych badaniach sądowo - lekarskich oraz po analizie zebranego w sprawie materiału lekarskiego, dokumentacji medycznej oraz badania przedmiotowego ubezpieczonego biegli sądowi ustalili, że stan zdrowia ubezpieczonego czyni go nadal okresowo częściowo niezdolnym do pracy. Przyczyną tej niezdolności był stan po przebyłym urazie wielonarządowym ze złamaniem trzonów TH3, TH4, TH5 leczonym operacyjnie oraz przebyłym złamaniem żeber, przewlekły zespół bólowy piersiowo - lędźwiowy objawowy z częstymi zaostrzeniami i obecnymi objawami ubytkowymi, stan po leczeniu operacyjnym guza mózdzku - astrocytoma, przykurcz zgięciowy prawego kolana z przewlekłym zespołem bólowym oraz przebyte zaburzenia adaptacyjne. Zdaniem biegłych sądowych schorzenia te skutkują u orzekanego ograniczeniem ruchomości kręgosłupa szyjnego i piersiowego, przykurczem stawu kolanowego prawego, przewlekłym zespołem bólowym szyjnym i piersiowym dwulędźwiowym, bólami i zawrotami głowy, zaburzeniami nastroju. Zdaniem biegłych sądowych praca fizyczna - dźwiganie ciężarów, długotrwała praca w pozycji wymuszonej, praca w złych warunkach atmosferycznych nasila dolegliwości i niekorzystny postęp schorzeń. Powyższe schorzenia nadal powodują zdaniem biegłych sądowych istotne upośledzenie sprawności psychofizycznej ustroju i zdolności do zatrudnienia ubezpieczonego. We wnioskach tej opinii biegli stwierdzili, że ubezpieczony jest okresowo częściowo niezdolny do pracy do grudnia 2020 roku. Częściowa niezdolność do pracy istnieje nadal od daty zgodnej z orzeczeniami lekarza orzecznika ZUS z dnia 1 grudnia 2017 roku, to jest od 1 listopada 2017 roku i spowodowana jest przede wszystkim schorzeniami układu kostno - stawowego z objawami neurologicznymi, a stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ poprawie w stosunku do badania przez lekarza orzecznika ZUS z dnia 20 czerwca 2017 roku, karta 21 akt rentowych. Zdaniem biegłych sądowych częściowa niezdolność do pracy ma charakter okresowy z powodu możliwości poprawy stanu zdrowia po zastosowanym leczeniu specjalistycznym. Ponadto biegli podkreślili, że do oceny stanu zdrowia i uznania częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego za podstawę mieli te same dowody, którymi dysponował organ rentowy w postępowaniu administracyjnym. Zgodzili się oni z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 1 grudnia 2017 roku, karta 37 akt rentowych. Natomiast nie podzielili orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z 22 grudnia 2017 roku z powodu większego nasilenia dolegliwości w przebiegu istniejących u orzekanego schorzeń, które nadal powodują istotne upośledzenie sprawności ustroju... I zdolności do zatrudnienia. Organ rentowy z inicjat..., w piśmie procesowym złożonym z inicjatywy Sądu, w piśmie z dnia 9 sierpnia 2018 roku karta 30 wyjaśnił, że zaskarżona decyzja omyłkowo nie wskazuje, że odmowa prawa do renty dotyczy renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Natomiast wyjaśnił, że symbol IW widniejący przed terminem płatności 25 i numerem decyzji oznacza, że decyzja dotyczy właśnie odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do

lub z pracy. We wcześniejszym piśmie procesowym z dnia 18 lipca 2018 roku organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych podnosząc, że opinia biegłych nie wskazuje czy orzeczona niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Wobec powyższego organ rentowy wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej. Sąd uwzględnił ten wniosek i biegli sądowi w opinii uzupełniającej z dnia 10 października 2018 roku, która wpłynęła do Sądu 6 listopada 2018 roku karta 43 akt sprawy sądowej podtrzymując swoją dotychczasową opinię wyjaśnili, że stan zdrowia ubezpieczonego czyni go nadal okresowo częściowo niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy z dnia 27 listopada 2014 roku. W piśmie procesowym z dnia 6 grudnia 2018 roku karta 52 akt sprawy organ rentowy po zapoznaniu się z uzupełniającą opinią biegłych sądowych nie wniósł zastrzeżeń do opinii domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy od 1 listopada 2017 roku do grudnia 2020 roku. Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez dyrektywy interpretacyjne wskazane w artykułe 233 paragrafie 1 Kodeksu postępowania cywilnego Sąd Okręgowy uznaje, iż materiał ten pozwalał na dokonanie istotnych dla rozstrzygnięcia sporu ustaleń. Na podstawie opinii biegłych sądowych z dnia 14 czerwca 2018 roku oraz 10 października 2018 roku Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Opinię tę Sąd Okręgowy uznał za w pełni wiarygodną. Nie zawierała ona wewnętrznych niespójności czy mankamentów o charakterze logicznym. Opinia była jasna, rzetelna, przekonująca na tyle, że także organ rentowy ostatecznie uznał, iż ubezpieczony, iż nie kwestionuje tego dowodu a ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy....., w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Dokonując subsumpcji właściwych przepisów prawa materialnego do ustalonego w sprawie stanu faktycznego Sąd Okręgowy wskazuje, iż zgodnie z artykułem 3 ustępem 1 Ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych tekst jednolity Dziennik Ustaw z 2017 roku pozycja 1773 za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia, w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy. Przypomnieć także należy, że zrównanie z wypadkiem przy pracy z mocy artykułu 57 b ustępu 1 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tekst jednolity Dziennik Ustaw z 2018 roku pozycja 1270 uznany jest za wypadek w drodze do pracy lub z pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w drodze do lub z miejsca wykonywania zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego, jeżeli droga ta była najkrótsza i nie została przerwana. Ustawa wypadkowa zrównuje wypadek w drodze do pracy z rentą z tytułu wypadku przy pracy przewidując także świadczenia właściwe dla tego rodzaju wypadku w drodze do pracy w szczególności rentę. Z tego względu na podstawie artykułu 477 ze znacznikiem 14 paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty orzeczonej w wyroku zgodnie z opinią biegłych sądowych od 1 listopada 2017 roku do 31 grudnia 2020 roku. Wskazać także należy, że zgodnie z artykułem 6 ustępem 1 Ustawy wypadkowej z tytułu wypadku przy pracy przysługuje między innymi w punkcie 6 renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Jeśli chodzi o punkt 2 wyroku, w którym Sąd Okręgowy orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w oparciu o artykuł 118 ustęp 1a Ustawy emerytalno rentowej Sąd Okręgowy wskazuje, że skoro organ rentowy oparł swoją decyzję na wadliwym orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS przy dysponowaniu przez tę komisję tym samym materiałem dowodowym, co biegli sądowi, to odpowiedzialność ta wydatuje się w niniejszej sprawie oczywista. Zresztą organ rentowy sam w toku procesu uznał, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Dlatego Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 2 wyroku. Na tym wygłoszenie uzasadnienia zakończono.